RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 91.084 van 27 november 2000
in de zaak A. 81.518/IX-1571.

In zake : Petrus MAGGEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat Th. VERMEIRE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keverslaan 11

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Petrus MAGGEN op 11 december 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 3 november 1998 waarbij de minister van Landsverdediging hem bij ordemaatregel uitsluit van bevelsopdrachten;

Gelet op het arrest nr. 80.934 van 14 juni 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 november 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. NIBELLE die, loco advocaat Th. VERMEIRE, verschijnt voor verzoeker, en van luitenant-kolonel militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak uiteengezet zijn in het arrest nr. 80.934 van 14 juni 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit bevolen is; dat geen van de partijen die uiteenzetting betwist;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat de Raad van State zich niet mag mengen in deze uitgesproken militaire aangelegenheid omdat die inmenging "de in het leger noodzakelijke cohesie en discipline (kan) verstoren" in die zin dat een nieuwe opdracht aan verzoeker na afloop van deze geruchtmakende zaak, problemen kan veroorzaken op het stuk van de gezagsuitoefening zowel aan de kant van verzoeker zelf als aan de kant van de militairen die

onder zijn gezag staan; dat zij betoogt dat uit de parlementaire voorbereiding van de Raad van State-wet blijkt dat de Raad van State zich onbevoegd moet verklaren voor uitgesproken militaire aangelegenheden, zoals hij zich ook onbevoegd verklaart om kennis te nemen van militaire tuchtstraffen; dat zij ook verwijst naar het arrest van het Arbitragehof nr. 59/97 van 14 oktober 1997;

2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de stelling die de Raad van State in het schorsingsarrest ingenomen heeft bijvalt; dat hij ook nog betoogt dat de rechtsleer thans eenstemmig van oordeel is dat de Raad van State bevoegd is om kennis te nemen van militaire tuchtstraffen;

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat de bestreden maatregel, waarmede wegens zijn gedraging op 7 april 1994 in Kigali de persoonlijke situatie van verzoeker in ongunstige zin gewijzigd wordt, geen loutere maatregel van inwendige orde is; dat zij wel de aandacht vestigt op het bijzonder kader waarin de maatregel moet worden geplaatst;

2.3.2. Overwegende dat de zorg voor 'de in het leger noodzakelijke cohesie en discipline' de militaire overheid er niet van ontslaat wettig te handelen; dat niet onmiddellijk valt in te zien waarom, ook als zij onwettig handelt, haar beslissingen volkomen aan het annulatiecontentieux onttrokken zouden moeten worden; dat wel aangenomen moet worden dat in uitgesproken militaire materies waar de vereisten van cohesie en militaire discipline nadrukkelijk op de voorgrond treden, de Raad van State een uitzonderlijk ruime discretionaire bevoegdheid van de militaire overheid dient te erkennen; dat het dan wel aan de militaire overheid toekomt om in ieder afzonderlijk geval concreet aan te tonen dat de beslissing die voor de Raad van

State bestreden wordt een fundamentele weerslag zal hebben op de gezagsuitoefening of op de militaire discipline; dat in dit geval de verwerende partij dat concrete bewijs niet levert;

Overwegende dat de verklaringen afgelegd bij de totstandkoming van de Raad van State-wet met betrekking tot de vraag welke beslissingen in militaire aangelegenheden ontsnappen aan het toezicht van de Raad van State, niet eenduidig zijn; dat uit het arrest nr. 59/97 van het Arbitragehof gewis afgeleid kan worden dat de hiërarchische verhoudingen binnen het leger een bijzonder karakter hebben, maar dat die vaststelling op zich niet volstaat om lineair alle maatregelen tegenover militairen buiten het toezicht van de Raad van State te houden;

2.3.3. Overwegende dat de exceptie van de verwerende partij niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel de deugdelijkheid betwist van de motieven die de minister tot de bestreden beslissing hebben gebracht; dat hij onder meer betoogt dat de minister verwijst naar de verslagen van de informatiecommissie maar dat het tweede verslag van die commissie geenszins voorstelt om hem elke bevelvoering te ontzeggen terwijl de bijkomende inlichtingen die de informatiecommissie na haar eerste inspectieverslag heeft ingewonnen precies de aandacht vestigen op de risico's die hij genomen heeft en de moed die hij betoond heeft;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota in de schorsingszaak opgemerkt had dat het tweede verslag van de inspectiecommissie weliswaar de aanbeveling om aan verzoeker geen commando-opdrachten meer te geven niet meer bevatte maar dat de commissie toch vastgesteld had dat verzoeker blijk gegeven had van een gebrek aan reactie en van passiviteit, een houding die niet past voor een hoger officier en die de minister in redelijkheid toeliet te besluiten dat hij geen commando-opdrachten meer zou krijgen;

Overwegende dat de Raad van State in het schorsingsarrest nr. 80.934 van 14 juni 1999 het standpunt van de verwerende partij als volgt beoordeeld heeft :

> "3.1.2.3. Overwegende dat het antwoord van de verwerende partij niet overtuigt; dat de minister zijn beslissing niet steunt op het door de informatiecommissie geconstateerde "gebrek aan reactie en passiviteit" van verzoeker en het ongepaste van die houding, maar op de stelling dat de ontneming van de commandofunctie hem werd aanbevolen door de verslagen van de informatiecommissie; dat deze stelling onjuist is; dat in een eerste verslag met de bevindingen van 24 maart 1998 de informatiecommissie wel oordeelt dat verzoeker "niet meer in aanmerking zou moeten komen tot het uitvoeren van een Commando (...)"; dat het tweede verslag met de bevindingen van de informatiecommissie aan de minister van Landsverdediging werd toegezonden met een nota van 2 oktober 1998; dat in deze nota luitenant-generaal VANHECKE, voorzitter van de informatiecommissie, verklaart dat deze nieuwe bevindingen de eerste bevindingen "vervangen"; dat het tweede verslag van de informatiecommissie geen melding meer maakt van het ontnemen aan verzoeker van een bevels- of commandofunctie; dat de bestreden beslissing derhalve ten onrechte naar de aanbevelingen in de verslagen van de informatiecommissie verwijst;
>
> Overwegende dat het tweede onderdeel van het eerste middel ernstig is";

3.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het middel niet meer nader onderzoekt in functie van de pas vermelde overweging van het

schorsingsarrest; dat de Raad van State thans, voor wat de grond van de zaak betreft, die overweging bijvalt; dat dienvolgens het tweede onderdeel van het eerste middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 3 november 1998 waarbij de minister van Landsverdediging Petrus MAGGEN bij ordemaatregel uitsluit van bevelsopdrachten.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig november 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **J. DE BRABANDERE.**